

Alakulás.

Bag mindig híres volt zeneszeretetről, az éneklés sajátos dallamairól, erejéről, hangszínéről, ritmusáról, szövegükről, azok kiejtéséről. Messziről megismerték a bagiak búcsúhelyre való beköszönését, a mennyasszonyos ház előtti bebocsátás kérését, dalaik „pirosbagi” előkáját, zenekaraik ritmusos és folyamatos játékát, hangsúlyait,.. a bagiak „szimfóniáját”.

Az embernek éneklés, zene mellett könnyebb volt a munka. Elpanaszolhatta fájdalmait, világgá kürtölhette jókedvét. Észre sem vette máris vége volt szenvedésének, a „sor végére ért”, és a „hátikosár is megtelt.”

Idegenbe szakadva, dúdolta az ismert dalokat, képzelete szülőföldje mezőjét, kertjeit, szőlőit, erdőit, utcáit, házait járta. Nem csoda, hogy szinte mindenki dalolgatott. Azért, hogy más is meghallja, érzelmét megossza, társakat-hangszereket szerzett, akikkel, amelyekkel „egy húron pendült.”

Így lett a dudás, a citerás, a daloskör, az énekkar, a zenekar.

Gyermekkorom emlékei felidéznek a Keresztfa-dűlő magasságából felénk hallatszók, Kerti Pali bátyám tárogatójának hangjait, Tóth Pali bácsiék előtt Markovits Imre citera zenéjére táncoló fiatalokat, a fonóban (Hajdú Gyula bácsiéknál) nótázókat, a templomunkban éneklőket kísérő orgonánk(Tari kántor úr) harmóniait.

Hallottam a „Bagi rezéseket” (Tóth Gábor, dobos, Deme Sándor, trombitás még velünk is fellépett) Balázs György fúvós, Tóth, (pap) Tóth szalon-, vonós-, jazz zenekarokat, a pengetős Horváth Ferenc, Katona János zenekarát és a híres (idős- majd ifjú Sárközi Ignác, Balogh Rudolf, Kolompár István,..) cigányprímásokat és zenekaraikat.

Biztosan voltak még mások is. (Nem szándékosan hagytam ki senkit a felsorolásomból.)

A kiváló hangú (sajátos előadásmódú) énekesek, az énekkarok („Daloskörök”), szintén hosszan volnának sorolhatók. Mindannyian az első és második világháborúk korszakában, az ötvenes évekig.

Milyen ajándék, hogy még emlékezhetem rájuk!

Emlékeik megőrzéséhez kérem olvasóink (szerzőink) segítségét is! Ebből a zsongásból sarjadzott 1954-ben a „Caravan zenekar”, amely mint gyümölcsfa - olyan sok év, lehullott magja, levele- és letöredezett ága után ismét - gyökeret eresztett és jó ízű gyümölcsöt termelt.

Még sok kutatás bizonyító ereje szükséges e sorok teljességéhez, de valahol el kellett kezdeni. Megkísértem a közepébe vágni.

Zenekarunk, (ács Balázs István házában (Bag, Malom utca 14.) verandáján, 1954 májusában alakult.

Alapító tagok: Bagi Sándor, (hangszere) B szopránszaxofon,
Balázs Gusztáv, gitár, B trombita,
Balázs József, hegedű, nagybőgő,
Dudás Gábor, Es trombita,
Dudás Lajos, Es klarinét, (kiegészítő ütőhangszerek),
Katona István, B trombita, B tenorszaxofon,
Péter József, gitár,
Szigetvári Lajos, ütőhangszerek,
Tóth Mihály, tangóharmonika, B tenorszaxofon.

Megalakulásunkat Tóth Mihály bátorító támogatásával, barátom, Záborszki István kölcsön adott pisztonjával magam szorgalmaztam.

Ebben az időben a Szegedről Szolnokra áttelepített Közlekedési Műszaki Egyetem harmadéves hallgatójaként, már az egyetem hasonló nevű zenekarának tagja voltam.

Amikor csak tehettem, hétvégekre, a szülői házhoz, szeretteimhez hazalátogattam. Gyermekkoromban szájharmonikán, a háború előtt „húzó-nyomós” harmonikán (amely a háborúban odaveszett), majd később József bátyám bendzsóján – autodidakta módon – tanultam, játszottam. Mire másod éves hallgató lettem, az időközben eltört bendzsó helyett lantot kaptam, amit gitár váltott fel, amely azután elválaszthatatlan társam lett. Közben természetesen voltak különféle válaszut elé állító helyzetek.

A tangóharmonika kezembe kerülésekor nem tudtam feledni a korábbi harmonika működtetésének húzó-nyomó technikáját, pénz se volt rá. A két pengetős hangszer hangolása, húrozása, játéktechnikája szintén „átállást” követelt, mégis a muzsikálás öröme magával ragadott.